

[Poul Sørensen.]

Nu vil den højtærede økonomiminister afvente slagets gang. Jeg vil gerne minde den højtærede økonomiminister om det, der blev sagt ved fremsættelsen af forslaget i 1955. Det, der gik gennem den tale, var, at folketinget ikke må stå uforberedt, og jeg kan citere et par linjer — det er sikrere at gøre, højtærede økonomiminister.

Der står i Folketingstidende 1955-56, sp. 47:

„... helt urimeligt at fortsætte den nuværende tilstand, hvor samfundet møder enhver storkonflikt uforberedt.“

Det var det centrale i talen og i mange, mange andre taler, som vi har modtaget fra den højtærede økonomiminister, og så står vi altså her i dag! Ja, enhver ved jo, at man har svigtet så mange ting, men med hensyn til denne livsvigtige sag, ja, da må jeg sige, at det forbløffer mig meget, at økonomiministeren er kommet dertil. Nå, jeg lader den højtærede økonomiminister ligge; der vil nok vise sig mange andre lejligheder i de kommende måneder, hvor det samme vil være tilfældet her i salen.

Jeg skal herefter vende mig til det radikale venstres ordfører.

Jeg er enig i det, det ærede medlem endte med at sige så tydeligt, som det blev sagt, at det kan være nødvendigt, folketinget kommer i arbejde igen. Ja, det er det, vi diskuterer, og heroverfor har oppositionen opstillet tre krav, vi må have opfyldt. Vi har stillet dette krav, at statsministeren som politisk garant, som politisk mulighed for at manøvrere, kommer ind i forslaget. Det er afvist, og afvisningen blev også motiveret af den radikale ordfører. Vi er altså uenige, det har vi ikke været for et par år siden, men vi er altså nu uenige med det radikale parti.

Dernæst vil jeg gerne lige som det ærede medlem hr. Thisted Knudsen sige, at vi ikke kan afslutte det udvalgsarbejde, som nu skal finde sted, hvis pressens status ikke skal ordnes. Hvad dette angår, må jeg rigtigt nok sige, at her overgår det næsten alt,

hvad den højtærede økonomiminister har præsteret, da han stillede sin dagsorden i 1950 og folketinget sluttede sig til den. Det var vægtige ord, der alfaderligt blev sagt til os alle sammen. Og nu, herregud: „vi må vente“, „ro om sagen“, og alt det, vi kender. Nej, pressens forhold må klares.

Så vil jeg i anledning af den debat, der er om livsvigtige områder, sige, at jeg frafalder gerne at uddybe dette i udvalget. Jeg fastholder, det skal være der, men jeg tager imod en formulering, der lyder således: hvor den truende arbejdsstandsning vil ramme livsvigtige samfundsinstitutioner eller samfundsfunktioner, eller hvor forligsmanden anser arbejdsstandsning for i øvrigt at have vidtrækkende samfundsmæssig betydning. Denne udlægning står i betænkningen og er foreslået af flertallet. Det er altså den, den højtærede økonomiminister også står på. Det kan jo bare føres over. Her er det forligsmanden, der får overladt det skøn, men det kan lige så godt føres over til statsministeren, og jeg spørger den højtærede økonomiminister, som jo er eksperten herinde med hensyn til voldgiftsproblemet: kan økonomiministeren ikke tilslutte sig, at der i udvalget arbejdes videre på at få udformet en voldgiftsordning, begrænset altså til de livsvigtige områder, med den formulering, som flertallet her står inde for?

Jeg venter mig ikke, at vi under det udvalgsarbejde, som nu skal finde sted, vil kunne have den glæde at regne med at se den højtærede minister i arbejde, men jeg ved jo, at ministerens indflydelse i partiet er stor; vi har massevis af udtalelser at henholde os til, og jeg håber og beder til, at den højtærede minister med sin indflydelse uden for udvalget vil søge at virke med til at skabe det flertal, som tidligere har stået bag en voldgiftsordning, således at tinget her ikke står uforberedt — det er økonomiministerens egne ord.

Baunsgaard: Den højtærede arbejdsminister understregede, at det er vigtigt, at vi nu tager chancen for den frivillige forhand-